

Charmant, humoristisch en inspirerend

Ellen Berg

BLONDER WORDT HET NIET

ROMAN

ELLEN BERG

Blonder wordt het niet

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Blonder wird's nicht*
Oorspronkelijke uitgever: Aufbau Taschenbuch
Vertaling: Hennie Volkers
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Femkus Dioramas
Auteursfoto: Milena Schlösser
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2016 Aufbau Verlag GmbH & Co. kg
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 720 9 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle vrouwen die hun haar net laten groeien.

*Voor alle vrouwen die ondanks een badhairday
hun mannetje moeten staan.*

*Voor alle vrouwen die op zoek zijn naar
hun natuurlijke schoonheid.*

1

Het was weer een van die magische momenten. Met ingehouden adem zette de wat oudere, mollige, in een overhemdjurk geklede vrouw haar bril op en keek in de spiegel. Gespannen stilte. Een ongelovige blik.

‘Oh, ben ik dat echt? Wat heb je met de grijze muis gedaan die hier twee uur geleden binnenkwam?’

‘Blonde lokken, knippen en in model föhnen,’ zei Maja glimlachend.

Mijn hemel, wat was ze toch gek op haar baan! Ze had al jaren haar eigen kapsalon, maar nog steeds had ze plankenkoorts als ze een klant zijn nieuwe uiterlijk liet zien. En nooit voelde ze zich zo heerlijk als in die ogenblikken waarin ze iemand gelukkig maakte, of het nu ging om het therapeutische effect van het wassen of om de extra dosis zelfvertrouwen die een goed gelukt kapsel opleverde. Het was niet toevallig dat haar salon *Haren goed, alles goed* heette. Natuurlijk klonk dat wel een beetje overdreven, en bovendien was het innerlijk het belangrijkste – maar wie lette daar nou op als dat slecht verpakt was?

‘Ik weet niet hoe ik je moet bedanken,’ zei de vrouw nauwelijks hoorbaar, en ze omarmde Maja uitbundig. ‘Vanavond

vieren mijn man en ik onze dertigste trouwdag. Eerlijk gezegd had ik er een beetje de zenuwen voor. Het mooie is eraf, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar nu voel ik me als nieuw!

‘O, gefeliciteerd!’ Maja zuchtte. ‘Dertig jaar, dat moet heerlijk zijn!’

Heerlijk? Nou nee, eerder een raadsel. Haar eigen relaties hadden maximaal drie, vier jaar geduurd. Allemaal mannen die veel beloofden, weinig hadden waargemaakt en het al zeker niet hadden volgehouden. Het leek wel of ze een abonnement had op moeilijke kandidaten. Zelfs de enige man met wie ze getrouwd was geweest, had niet meer achtergelaten dan een paar deuken in haar ziel, een hoop schulden en een zoon die net bezig was in een puberend monster te veranderen.

Omslachtig pakte de klant haar portemonnee.

‘Om heel eerlijk te zijn was het echt niet altijd mooi. Mijn man...’ ze zweeg even, twijfelend of ze wel verder zou gaan.

Maja herkende die aarzeling. Dat betekende dat er nu een echte klapper kwam. Een kapsalon was niet alleen maar een plek om je een mooi kapsel te laten aanmeten, het was een epicentrum van emoties, half biechtstoel, half roddeltent, en daarom hoorden brandende kwesties er net zo goed thuis als shampoo en hairspray.

‘Mijn man heeft een – verhouding gehad,’ ging de vrouw op gedempte toon verder. ‘Uitgerekend met de serveerster van het restaurant waar we vanavond gaan eten. Hij weet niet dat ik het weet. Maar zij weet het wel, die... die...’

‘Geloof me, een prachtig kapsel is de beste wraak,’ stelde Jeremy, Maja’s medewerker, die heel goed op de hoogte was van mannelijke ontrouw. ‘En wat Maja tevoorschijn getoverd heeft, is echt fantastisch.’

‘Ja, je hebt gelijk.’ Dapper lachend stak de klant Maja een bankbiljet toe. ‘Maar toch is het de moeite waard geweest om vol te houden. Mijn man en ik zijn niet echt het geijkte voor-

beeld van een vereniging tussen geest en uiterlijk schoon, maar we houden het best uit zo samen. Nogmaals dank, engel op aarde. Ik kom zeker snel weer terug.’

Zichtbaar tevreden met haar nieuwe, vlotte kapsel met highlights danste ze de kapsalon uit. Ja, zo zagen vrouwen eruit die zich aan Maja toevertrouwden. Want als zij met haar kam, schaar en föhn bezig was, zag ze altijd de mens in zijn geheel, niet alleen de gemiddeld honderdeenentwintigduizend haren die Europese vrouwen met zich meedroegen. Het was een spel met de ware aard van de vrouw: Ik zie, ik zie wat jij niet ziet. Ik zie je zoals je bedoeld bent.

Als Maja over een kapsel nadacht, nam ze alles mee, van uitstraling en postuur tot de gezichtsvorm, teint en kleur ogen van haar klanten. Als het erop aankwam was ze eigenlijk een kunstenares. Ze had eerst drie semesters aan de kunst-academie gestudeerd met als specialisme portretschilderen. Vandaar haar gevoel voor de harmonie in een verschijning. Daarbij kwam ook haar psychologische inlevingsvermogen, nog een belangrijke voorwaarde voor haar beroep. Ze hield ervan om met mensen te werken. Daarom had ze ook eerst die kunststudie gedaan, was ze daarna bij een meubelmaker in de leer geweest en had ze uiteindelijk het plan opgevat om antiek te gaan verkopen op internet. Ze wilde mensen raken en ze gelukkiger maken. Hen iets geven – het gevoel dat ze lichamenlijk en geestelijk in balans waren en dat ware schoonheid zich alleen ontvouwde door de moed om een eigen, onverwisselbare persoonlijkheid te laten zien.

Maar dat was niet alles wat Maja bezighield. In gedachten verzonken stond ze bij de glazen buitendeur en keek haar klant na. Hoe deden andere vrouwen dat toch? Hoe lukte het hen om het jarenlang met dezelfde man uit te houden, ondanks de normale turbulentie in een relatie, ondanks alle koude drukte? Nou ja, in elk geval was het Maja de laatste

zes jaar gelukt om met haar kapsalon de eindjes aan elkaar te knopen. Ze kon alleen maar hopen dat het volgende jaar niet het beruchte zevende jaar zou worden.

Haar ogen dwaalden over de helderrood geschilderde muren, de spiegels in de gouden lijsten, de originele kappersstoelen uit de jaren vijftig van de vorige eeuw en de oude, wat dof geworden kroonluchter van de rommelmarkt. Uit de overvolle wachthoek met de doorgezakte bankjes en de planken vol oude kristallen vazen klonk een wirwar van stemmen en gelach. Net als elke middag was de kapsalon in een soort gezellige kroeg veranderd.

Naast de wachtende klanten zaten er ook bekenden uit de buurt, die regelmatig een praatje kwamen maken: Bernd, de oudere kioskbazitter die naast de salon woonde, Helena, de notoir overwerkte tandarts van de overkant, Viktor, de gefrustreerde rechtenstudent uit het souterrain – ze vormden allemaal het bewijs dat haren verhalen vertelden.

De bijna kale schedel van Bernd, waarop een paar pluizige plukjes haar met elkaar om aandacht vochten – hij wees elke vakkundige optimalisering beslist af – verraadde de zonderlinge vrijgezel.

Helena troostte zich na elke mislukte relatie met een nieuwe stijl, die een betere fase met een veel betere man moest inleiden. Tenminste, dat was het plan. Na lange, rode lokken en een schouderlang donkerblond tussenspel droeg ze haar haren nu zwart en op kaaklengte, een look die Maja alleen tandenknarsend had gerealiseerd omdat de donkerblonde variant de enige was geweest die echt bij haar paste.

Viktor daarentegen droeg zijn blonde haar sinds zijn zesde kort en met een strakke scheiding, en was niet van plan daar ooit iets aan te veranderen. Maja gaf hem altijd een flinke korting, omdat ze wist dat studenten gewoonlijk geen geld voor de kapper hadden.

Ze sloot haar ogen. Dit was haar eigen wereldje. Dit was

haar thuis, hier voelde het leven goed. Maar verder...

‘Daar gaat ze,’ glimlachte Jeremy, die bij haar was komen staan. ‘Jij bent de ongekroonde koningin van het haarverzorgingsgilde.’

Ze was blij met zijn eerlijke compliment. Al vanaf het begin had Jeremy haar bijgestaan met zijn onverstoorbaar goede humeur en zijn voorliefde voor extravagante kapsels. Net als zij was hij eind dertig; een pezig, bijna mager type die een rode leren broek combineerde met een blauwe tanktop. Een gewaagde keuze bij zijn gele sneakers en de asymmetrische kuif in de trendy kleur ‘wilde aubergine’.

‘Wat zou ik toch graag net zo willen zijn als jij,’ zuchtte hij.

Met de rug van haar hand veegde ze een beetje blonderingscrème van haar voorhoofd.

‘Hetzelfde als ik? Wil je dan partners met bindingsangst, een puberende, chaotische zoon, een zoon die met gemak de eerste prijs voor begeleid wonen zou kunnen winnen?’

‘Ben ik nu eindelijk ook eens aan de beurt? Ik verveel me hier!’ onderbrak mevrouw Kampeter hen – een klant die Maja van haar voorgangster had geërfd. Zoals altijd wilde de energieke, gepensioneerde vrouw een zachtlila seniorenpermanentje. Maja respecteerde dat. Oudere vrouwen hielden het graag bij het oude, vertrouwd omdat het hen zekerheid gaf en omdat ze zo een prachtig verleden in de tegenwoordige tijd brachten. Ook compromissen hoorden vaak bij Maja’s beroep.

‘Ik kom eraan,’ beloofde ze. Omdat de energieke bejaarde niet zozeer voor haar haren kwam als om de eenzaamheid te verdrijven, oefende Maja in geduld en vriendelijkheid. ‘Wilt u nog een glaasje sekt?’

Mevrouw Kampeter was al met haar derde bezig. En verveeld had ze zich vast ook niet, want net als de meeste klanten en burenschouwen was ze de salon als haar persoonlijke pleziertje. Met groot genoegen had ze de onsmakelijkste symp-

tomen van de meest onuitsprekelijke ziekten met de andere klanten gedeeld. En nu rees ze op van de rode bank, streek haar truitje glad en nam als een vorstin plaats op een van de twee kappersstoelen.

‘Ja, graag nog een glaasje, uw prosecco smaakt heerlijk. Ach, was dat niet leuk, die mevrouw met haar dertigste trouwdag? Mijn eigen man, god hebbe zijn ziel, heeft het zelfs negenenvertig jaar met me uitgehouden, stel je dat eens voor. Als hij geen beroerte had gekregen, hadden we ons gouden huwelijk kunnen vieren. Waarom bent u eigenlijk niet getrouwd, juffrouw?’

Net als altijd deed Maja of ze dat ‘juffrouw’ niet hoorde en deed de vrouw een kapmantel om.

‘Waarom zou ik? Voor een paar grammetjes worst koop je toch ook geen heel varken?’

Mevrouw Kampeter dacht heel even na voor ze een zuur gezicht opzette.

‘Het zou anders heel goed voor u zijn om een vaste relatie te hebben. Of jaagt u de mannen opzettelijk weg?’

Rustig blijven, dacht Maja. Laat je niet provoceren. De oudere generatie heeft er nu eenmaal andere voorstellingen van hoe een goede relatie eruitziet. Al had Maja het wel heel fijn gevonden als er eindelijk wat continuïteit in haar relationele leven zou komen, of dat nou met of zonder ring was. Jammer genoeg was haar huidige vriend wat dat betreft niet echt veelbelovend. Ze deelde al twee jaar tafel en bed met Robin, een geweldig charmante, wat chaotische webdesigner. Hij had veel ruimte nodig. Eigenlijk te veel ruimte naar Maja’s idee. Maar dat had ze nog nooit openlijk toegegeven, en al helemaal niet in de salon – waar alle oren gespist waren als het om haar mannen ging.

‘Privéaangelegenheden heten zo omdat ze privé zijn,’ verklaarde ze voor de zoveelste keer.

Mevrouw Kampeter pruilde beledigd. Natuurlijk zou

ze graag meer over Maja's liefdesleven te weten komen, en natuurlijk had ze dan ook een hele hoop ongevraagde raad gehad.

'Zozo. Nou ja, zand erover. Dan graag wassen en watergolven, net als altijd. Absoluut niets van dat nieuwerwetse gedoe. In wat voor kleur hebt u uw haren eigenlijk geverfd, juffrouw?'

'Hazelnoot, mevrouw Kampeter.'

Maja bekeek zichzelf over de dunne lila krulletjes van de oudere vrouw eens in de spiegel. Ze vond haar rafelige bob in zachte bruin- en goudtinten zelf heel mooi. De kleur paste bij haar lichte, zachte huid en haar donkere, bijna viooltjeskleurige ogen. De witte t-shirts die ze naar haar werk droeg, vormden er een mooi contrast mee. Een jaar geleden had Maja de eerste grijze haren ontdekt; eerst was ze daarvan geschrokken, maar daarna had ze de vraag der vragen – verven of niet? – na een paar experimenten met een warm goudbruin beantwoord. De aparte bob droeg ze al langer, omdat die zo goed bij haar hartvormige gezicht paste.

'En u?' Mevrouw Kampeter wendde zich tot Jeremy. 'Wat moet dat voor een kleur voorstellen?'

'Wilde aubergine. Maakt de enkels slanker.'

'Aubergines horen in de pan,' bromde mevrouw Kampeter. Ze stak schertsend haar vinger op. 'Wat komt hierna? Komkommergroen?'

'Prachtidee!' Jeremy draaide verrukt met zijn heupen. 'Wilde komkommer, dames en heren, dat klinkt veelbelovend!'

Voor het gesprek al te dubbelzinnig kon worden, ging de elektrische deurbel. Over haar schouder zag Maja dat er een regelrecht natuurwonder haar kapsalon binnenkwam. Een behoorlijk onnatuurlijk natuurwonder dan. Ze draaide zich om. Voor haar stond de meest schreeuwerige mannendroom sinds de uitvinding van de pin-up. Ontzettend blond. Grote boezem. Met een veel te kort, schreeuwerig roze jurkje aan en

op glinsterende hoge hakken. Maar het opvallendste aan haar waren toch wel haar platinablonde, getoupeerde manen, die als een wolk boven haar dik opgemaakte gezicht zweefden. Het werd stil in de wachtruimte. Iedereen staarde het merkwaardige wezen aan.

‘Ai, aan haar kapsel te zien heeft ze met een föhn in bad gelegen,’ fluisterde Jeremy. ‘Blonder bestaat echt niet.’

‘Dat hier salooon?’ vroeg de jonge vrouw op een verveelde toon. ‘Ziet uit als een winkel met snuisterijen. Zegt men zo? Snuisterijen?’

‘N-nee, zegt m-men niet,’ hakkelde Maja overrompeld. ‘Hoe komt u er eigenlijk bij...’

Opnieuw rinkelde de bel, en achter de roze nachtmerrie dook een vertrouwde gestalte op. Maja kneep haar ogen tot spleetjes. Ze kende die vrouw in haar beste jaren – heel slank, grijs pagekopje en een lach die zich in honderden kleine rim-peltjes rond haar ogen nestelde.

‘Tante Ruth!’ Als een pijl uit een boog schoot Maja op haar af. ‘Ben je weer terug? Hoelang al? Wanneer ga je naar Italië? Hoelang blijf je?’

‘Ja. Sinds gisteren. Goed. Weet ik nog niet,’ lachte de oudere vrouw terwijl ze haar nicht omhelsde. ‘Alle vragen naar tevredenheid beantwoord?’ Nieuwsgierig gluurde ze naar de volle wachtruimte. ‘Je hebt blijkaar succes met je kapsalon. Wat fijn.’

‘Geen salooon, winkel met snuisterijen,’ herhaalde de blonde.

Wat? Maja maakte zich los. Met de stalen zenuwen die ze als directrice van een klein bedrijfje nodig had, dwong ze zichzelf hoffelijk te blijven.

‘Neemt u me niet kwalijk, dat zijn geen snuisterijen, het is vintage-chic, en voor zover ik weet hebt u geen afspraak. En dus wil ik u verzoeken mijn kapsalon te verlaten.’

‘En snel een beetje,’ deed Jeremy nog een duit in het zakje.

‘Precies, ik ben nu aan de beurt!’ voegde mevrouw Kampe-
ter eraan toe.

Met grote ogen keek tante Ruth eerst naar de blondine en
daarna naar Maja, waarna ze uitgebreid haar keel schraapte.

‘Ik zie dat jullie al kennis hebben gemaakt.’

Maja zette haar handen op haar heupen.

‘Wat zeg je – kennisgemaakt?’

‘Nou ja,’ verlegen plukte tante Ruth wat aan haar rood-wit
gestippelde jurk, ‘je had me toch gevraagd een stagiaire mee
te nemen. De kleindochter van een kennis.’

Maja werd misselijk.

‘Eeh, ja?’

‘Dat is ze.’

Sprakeloos bekeek Maja de onmogelijke persoon die met
haar kin omhoog voor haar stond, haar dik aangezette wim-
pers neersloeg en haar roze lippen tot een grijs vervormde.

‘Dat... is...?’

‘Olga,’ antwoordde tante Ruth kort.

‘Olga Anuschka Jelisaweta Anastasia Viktoria Orlowa uit
Odessa,’ vulde het geblondeerde wezen aan.

In de gespannen stilte die viel, klonk Jeremy’s lach als een
donderslag.

‘Een alien uit Odessa! Ik ben bang dat Olga hier moet blij-
ven, anders vindt het moederschip haar niet meer terug!’

‘Heel grappig,’ siste Maja, die helemaal niet in de stemming
was om te lachen.

Ze herinnerde zich inderdaad dat ze tante Ruth had beloofd
om de kleindochter van een kennis onder haar hoede te
nemen. Maar ze had toen aan een net, jong meisje gedacht en
niet aan iets dat je heel goed een sloerie zou kunnen noemen.

‘Als je wilt weten hoe een mens is, moet je hem werk geven,’
filosofeerde tante Ruth. ‘Olga is heel gemotiveerd, nietwaar,
Olga? Olga?’

Van de motivatie was even niets te merken. Olga had haar

mobieltje gepakt – een enorm, met strass versierd ding – tikte er met haar eng lange, vuurrode nagels op en barstte zonder omhaal in het Russisch uit. Ze keurde de mensen om zich heen geen blik meer waardig.

‘Om te beginnen laten we haar mobieltje in het ziekenhuis operatief verwijderen,’ lachte Jeremy, ‘en daarna kan ze misschien koffie zetten.’

Hoogste tijd om iets te doen, vond Maja.

‘Sorry tante Ruth, dit moeten we onder vier ogen bespreken. Jeremy, was de haren van mevrouw Kampeter alsjebliëft even, we zijn zo terug.’

Resoluut pakte ze haar tante bij de hand en trok haar de keuken in, waar naast serviesgoed en glazen ook shampoos, haarkuren en hele pallets vol met bussen haarspray stonden. Toen ze de deur geruisloos had gesloten, ging Maja naast een paar gebruikte koffiekopjes op het werkblad zitten.

‘Even serieus – dit is toch een grapje?’

‘Ach, kind.’ Tante Ruth hield haar hoofd schuin, en het viel Maja op dat ze er eerder vermaakt dan verlegen uitzag. ‘Olga’s eigenzinnige kledingstijl past dan misschien niet bij het Europese gevoel voor stijl, maar ze is echt lief. Beoordeel haar alsjebliëft niet op haar uiterlijk. Ik ergerde me eerst ook aan haar, maar als je haar beter kent...’

‘Mij niet gezien,’ snoof Maja.

Als een jong meisje sprong tante Ruth naast haar nicht op het werkblad. Hoewel ze al over de zeventig was, kon je de veerkracht van haar slanke lichaam voelen. Aan de bergachtige Italiaanse Amalfikust, waar ze sinds een aantal jaren woonde, beklom ze de steile doolhof van straatjes moeiteloos als een gazelle, zoals Maja tijdens haar laatste vakantie had vastgesteld. Ze hield van haar levenslustige, flinke tante, maar het was haar een raadsel waarom ze zich voor zo’n afgrijselijk persoon als Olga inzette.

‘Ze heeft in haar vaderland al voor kapster geleerd,’ zei tante

Ruth terwijl ze haar hand geruststellend op Maja's arm legde. 'Hier in Duitsland wordt dat niet erkend, en daarom moet ze hier ook nog stage lopen. Geef haar een kans, voor mij. En geloof me, ze heeft meer hersens dan je zou denken.'

Maja dwong zichzelf te glimlachen.

'Met hersens is het net als met een treinkaartje – alleen nuttig als je ze ook gebruikt. Als die Olga ook maar een greintje verstand bezit, heeft dat in elk geval nog niet voor een lichtje in dat maffe hoofd gezorgd. En daarom...'

Ze werd door een harde klop op de deur onderbroken, en Jeremy stak zijn hoofd naar binnen.

'Het praat niet alleen, het wast ook nog!' hikte hij.

Als door de bliksem getroffen staarde Maja hem aan. Toen sprong ze van het werkblad af en liep de kapsalon in. Jeremy had niet gelogen. Met overgave masseerde Olga schuimende shampoo in de hoofdhuid van mevrouw Kampeter – die op haar beurt genietend met haar ogen draaide.

'Hmmm, dat doe je heel goed, kindje. Ik zou er wel verslaafd aan kunnen worden.'

Nee, nee, nee, wilde Maja roepen, stoppen met dat geduevel! Maar de woorden bleven in haar keel steken. Achter de toonbank stond haar zoon Willi te lanterfant, als een goth gekleed en met die mislukte gezichtsuitdrukking die haar al maanden op de zenuwen werkte. Hij deed net een greep in de kassa, alsof het een openbare geldautomaat was. Vanbinnen kokend ging Maja voor hem staan.

'Wat moet dat voorstellen?'

'Heb wat geld nodig,' antwoordde hij nors.

'Doe onmiddellijk die kassa dicht! Je bent zestien, krijgt genoeg zakgeld en kunt een baantje nemen als je nog meer wilt.'

Hij haalde zijn schouders op en pruilde.

'Fuck, wat zou dat nou?'

Maja voelde de blikken van alle aanwezigen zich in haar rug

boren. Dit was niet het goede moment of de goede plek voor een moeder-zoondiscussie. Maar dat kon haar niet schelen. Ze schuimbekte van woede.

‘Ik werk me kapot om jou een comfortabel leventje te geven, en als dank besteel je me en ben je ook nog onbeschoft. En dat na alles wat ik voor je doe.’

Koppig begroef Willi zijn handen in de zakken van zijn zwarte jeans, die hij een paar dagen daarvoor met behulp van een broodmes de zo hippe voddenlook had gegeven.

‘Stop nou maar eens met moeder van het jaar spelen, oké?’

‘En jij moet je tanden eens poetsen, mijn ogen tranen er al van,’ siste Maja, die achter de toonbank was geglipt en met een zwaai de lade van de kassa dichtschoof. ‘En douchen zou ook niet verkeerd zijn. Met je brutale houding valt dat niet te verbloemen.’

Het thema hygiëne was in Willi’s universum inderdaad onbelangrijk. Net als op tijd opstaan, huiswerk maken en de vuilnisbelt die zijn kamer was, opruimen.

Het werd onrustig in de salon. Uit de wachtruimte kwam verontwaardigd geschraap en gemompel. Mevrouw Kampe-ter schudde onophoudelijk haar hoofd, zodat er schuimvlokken alle kanten op vlogen. Dit onverkwikkelijke tafereel was echt iets voor haar. Een sappig verhaal, dat ze nog wekenlang kon vertellen.

‘De jeugd heeft gewoon geen respect meer,’ zei ze verontwaardigd en wees naar Olga, die net de kraan opendraaide om de shampoo uit te spoelen. ‘Neem eens een voorbeeld aan deze jongedame, Willi. Zij steekt de handen tenminste uit de mouwen.’

Grijnzend stak Olga haar tong naar hem uit, waarop Willi’s rechtermiddelvinger omhoogschoot. Prompt barstte de verontwaardiging van de hele salon tegen hem los. Iedereen praatte door elkaar, alleen Maja stond met hangende schou-
ders aan de kant en wenste dat ze heel ver weg was. Het was

zo pijnlijk, en tamelijk ontmoedigend, om een zoon te hebben met wie je je eigenlijk niet in gezelschap kon vertonen. Intussen stapte tante Ruth, helemaal niet onder de indruk van alle opwinding, op Willi af en drukte hem tegen zich aan, wat hij zonder protest toeliet. Ze was altijd al zijn lievelingstante geweest.

‘Willi, mijn engel, laat nou maar,’ lachte ze. ‘Kom, we gaan een cola drinken en dan vertel je me waarom je in geldnood zit. Intussen kan je moeder vriendinnen worden met dit vliedertje.’

Ook dat nog. Maja stond op het punt te ontploffen. Had ze zich niet duidelijk genoeg uitgedrukt? Tante Ruth was een lief mens, maar bij zulke beslissingen had de eigenares van *Haren goed, alles goed* toch echt het laatste woord.

‘Sorry, maar we hebben niemand nodig.’

‘O, echt?’ Tante Ruth knipoogde naar haar. ‘Heb je me laatst niet verteld dat je echt meer tijd voor je gezin moest nemen?’

De manier waarop ze het woord ‘gezin’ uitsprak terwijl ze Willi zachtjes in zijn zij porde, liet er geen twijfel over bestaan wat ze bedoelde. Maja slikte nerveus. Het was waar, ze had aan de telefoon bij tante Ruth over Willi geklaagd. Niet alleen zijn uiterlijk en omgangsvormen lieten te wensen over. Zijn cijfers waren de afgelopen weken gekelderd, hij had flinke wallen onder zijn ogen omdat hij de halve nacht achter zijn computer zat, en als ze ’s avonds thuiskwam hingen er af en toe nieuwe vrienden in haar huis rond die de koelkast plunderden en brandplekken op de vloerbedekking achterlieten. Vooral een van die vrienden was haar een doorn in het oog: Boris, die een paar jaar ouder was dan Willi, een slappe, op de een of andere manier enge vent, die al auto reed, merkkleding droeg en een gouden ketting om had en enorm door Willi werd bewonderd. Haar woede vermengde zich met schuldgevoelens. Had ze haar moederlijke plichten verwaarloosd? Te veel gewerkt en te weinig opgelet?